pää üle ennast kumardades, ütles Keiserina tasase oma loodud helde armuga: „Kallis sõber, Sina ei ole mite hakatud ettewalmistamist püha armulaua wasta wõinud lõpetada, ei mite kui muido igakord meiega ühtlase püha Sakramenti wõinud wõtta. Eks se oleks hää, seda nüüd teha? Sa tead, kristlasele ei ole midagi mõnusama paranduse rohtu ja mitmele hädalisele sai juba kergitust pärast püha Sakramenti wõtmist.“ — „Kuis! woodis?“ wastas Keiser rutu, „ei ole wõimalik. Mina soowin, mina „ihkan seda kohut täita, aga esiteks siis, kui ma „jälle jalgul saan olema, kui Jumal mulle parandust „kinkinud. Kudas peaksin ma woodis pikali ja „riidesse panemata selle kõrge toimetusele tohtima „minna.“ — Nii sügaw oli Tema auustusekartus kõigepühama eest. — Keiserina jäi keeletumaks palawas pisarattes: Tema hingewõimud olid ärakurnatud. „Ehk kas ma kõigun tõesti nii suures hädaohus?“ küsis Keiser, — jätis aga silmapilgul jutu otsego oleks kartnud selle küsimisega abikaasa ehmatada. Niisuguse õrna ellitamisega olid nemad ika teine teise wasta. Ka wiimse silmapilguni jäiwad selle südameliku abikaasa armastuse tunnismärgid, wäljandused ühtewiisi, mis nende õnneliku abielusidet kõiges kestusses oli õnnistanud. Pärast seda kui Keiser juba püha õhtusööma-andeid oli wasta wõtnud, küsis Keiserina, surejat kaisutades: „Armastad Sa mind weel, kui muido?“ — „Kas ma Sind

„armastan?“ kostis Keiser, „oleks se siis kül wõi„malik sind mite ei armastada? Kui meie teine „teist esimest kord nägime, ütles mulle minu süda: „se on sinu kaitseja ingel elu aeaks. Ja nõnda on „se ka olnud.“ — Jah, sesinane Tema südame ettetundmus, läks ka tõeks neis praego üleskirjutatud miinutides, kus Keiserina kõige raskemad abikaasa kohust täitis. Haua wärawal näitas Jumalast Temale seie kaduwa ilma antud kaitseja ingel Keisrile igawese õnnistusele juhatawa 'kõrget armu annet. „Sina nutad?“ küsis Keiser. „Ei,“ wastas Keiserina, kes oma silmapisaraid ise tähele ei pannud, ja pakus ennast Temale abiks palwendamisele; sest kaswawal rammu nõrkusel ei wõinud Tema mite enam terwe, täieliku priusega oma mõteid sundida. Madala ealega hakas Keiserina palwet lugema, — seda palwede kõige kaunimad, mis meie eest surma läinud Lunastaja meile annud, kui tema weel maa peal rändas. Walmis tema ette astuda, käis Keiser waikliku terase tähelepanemisega iga sõna jälgil, ja kui Keiserina ütles: „Sinu tahtmine sündko,“ lisas Keiser kindla ealega juure: „jah! kõigis ja igawestes!“ Nõnda heitis ennast ka omal wiimsel elupääwal walitseja ja kristlane alandusel igawese Isa äraarwamata nõuupidamiste alla.

Keiser laskis selle peale oma abikaasa äraminna, paludes puhkama heita. Kes wõis puhkamist otsida nende willetsuse tundide kestusel? — Pärast kest-